

Aldrig for evigt

K. L. Berger

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark

Redaktør: Christopher Schelde Hansen

Korrektur: Maria Fuhlendorff

Omslag: Krafigs Design, krafigs.com

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-43-6

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

K. L. BERGER

ALDRIG FOR EVIGT

HI READER

Change will not come if we wait for some other person or some other time. We are the ones we've been waiting for. We are the change that we seek.

Barack Obama

KAPITEL ET

“Det her er fucking nederen!”

“Hvilken del af det?” Far kaster et hurtigt blik på mig, før han atter fokuserer på vejen. Hans konstante ro gør mig kun endnu mere arrig.

“Ja, hvad tror du? Det her sgu da!” Jeg slår ud med armen mod forruden. “Den her latterlige tur til en endnu mere latterlig campingplads. Seriøst? *Camping*? Ligner jeg måske én, der gider campistere – og så med jer?”

“Det hedder campere,” kommer det fra Benjamin på bagsædet.

“Luk spalten, mide.”

“Så så,” rettesætter far straks. “Vi taler pænt. Og du har da selv sagt, at du gerne vil på sommerferie, skattepige. Ligesom din veninde. Hvad er det nu, hun hedder, Stacy ... Sarah ... Samantha ...” argumenterer far og fortsætter mumlende rækken af ukorrekte navne.

“Sachiko, far,” sukker jeg, da han når til Scarlina, og ruller med øjnene ud ad sidevinduet. “Hendes navn er Sachiko.”

“Er du sikker?” Fars blik rettes bagud i bakspejlet for et kort øjeblik. “Hun er da ikke japansk.”

“Hvad har dét med noget at gøre?”

Som om jeg ikke kender min bedste venindes navn!

“Sachiko er japansk. Det kan oversættes til noget i stil med *lyksalighedens barn*.”

“Whatever,” mumler jeg og kigger ud i intetheden. “Som om det betyder noget.”

“Jeg er ret sikker på, det betyder noget for japanerne,” blander Benjamin sig igen fra bagsædet. “Det er deres navn, hun har taget.”

“Man kan ikke *eje* et navn,” bider jeg. “Og so what, at hun ikke er fra Japan? Det er ligesom *vigtigt* at være *unik*, ikke? Hvornår er en Sofie eller Emma eller et andet latterligt borgerligt leverpostejnsnavn måske nogensinde blevet til noget, hva’?”

“Du har da ikke skiftet Amber ud med noget nyt,” påpeger far og sænker vores allerede latterligt lave fart yderligere. Han bøjer sig fremad for at kunne se bedre ud gennem forruden.

“Sgu da kun fordi dig og mor i det mindste var kloge nok til at give mig et *passende* navn,” fnyser jeg og møder mit eget ravgyldne blik i sidespejlet.

“Far er blevet til noget, og han hedder bare Henry,” siger Benjamin og blander sig dermed igen.

“Hov hov,” indvender far med en klukken og blinker af for at krydse den tomme vej og dreje til venstre ned ad en ny. “Det er der da ikke noget *bare* over.”

“Nej, det er jo dét, jeg siger,” nikker Benjamin tilfreds på bagsædet og åbner for den slidte rygsæk ved siden af sig.

“Skal I absolut være så latterlige?” fnyser jeg. “Og far er ikke blevet til noget. Hvem kender ham måske lige, Benji?”

“Der er da mange, der kender ham,” indvender min lillebror. “Rigtig mange endda. Du skulle have set, hvor mange der kom til hans sidste forelæsning.”

“Okay, så andre *lige gyldige* *norder* kender ham.” Jeg vender mig i passagersædet. “Som om det skulle være noget, at en flok kedelige universitetstyper kender én!”

“Jeg synes, det er noget,” mumler han og kigger ud af vinduet. Fingrene roder ved det lille plastiklegetøj i skødet på ham. Den sagte klikken fra de små plastikdutter, der banker mod hinanden, går mig på nerverne efter to klik.

“Skal du absolut larme med den tingest?” bider jeg og sender ham et dystert blik, da klikkeriet har fyldt bilen alt for længe.

“Undskyld,” mumler han og sænker plastikken. Lægger den forsigtigt på det cremefarvede lædersæde ved siden af sig. Kort efter sidder han med en lille enhjørningefigur af blødt plastik. De små plastikpigge, der udgør manen, stryger frem og tilbage i først den ene retning, så den anden.

Jeg sukker og støtter atter armen mod vindueskarmen. Jeg *ved* jo godt, han ikke kan gøre for det. Det er bare ... Nogle gange bliver jeg *så* frustreret over alting, og så går det ud over ham – eller far.

“Uanset hvad,” blander far sig og afgør det hele, “så er det her en familieferie. *Vores* familieferie. Og det skal nok blive sjovt. Vent og se, skattepige.”

“Whatever,” mumler jeg og hviler hagen i håndfladen.

Som om det overhovedet gør en forskel, hvad jeg synes. Som om det overhovedet betyder noget, at jeg hellere vil til en kridhvid sandstrand for at slikke sol med mor og tage på smarte restauranter og klubber om aftenen.

“Hvornår er vi der?” spørger Benjamin og kanter sig hen til den modsatte side af bilen for at kigge ud over bjergene til vores venstre side.

“Det kan ikke vare længe,” siger far og fortsætter.

“GPS’en siger altså, at vi er drejet forkert. Vi er på vej mod endnu mere ingenting, end vi burde være,” indvender jeg tvært og peger på telefonens skærm, der lyser i mine hænder. Omkring den lille pil på kortet er der kun grønt. Rimelig meget som uden for bilen, hvor vi ikke har set tegn på civilisation i flere timer. Ikke engang en klam tankstation har vi passeret.

Hvad skal en pige gøre for at få sin iskaffe med mandelmælk og ekstra karamelshot?

“Jer unge og jeres moderne dimser,” brokker far sig. “Næh, et godt gammeldags kort, det ved man, hvad er.” Han slår let mod

papiret i sit skød. “Og det går aldrig ned eller bliver hijacket eller ...”

“Det hedder hacket, far,” mumler jeg og gnider tindingen. “Og hvordan ved du overhovedet, at vi er på den rigtige vej? Du har ikke kigget på kortet i flere timer!”

“Fordi jeg ikke behøver det. Jeg ved, præcis hvor vi er. Benji, har vi flere skumfiduser, jeg kunne ...? Mange tak, søn.”

“Det var de sidste,” kommer det bagfra efterfulgt af en skramlen med den nu tomme pose.

“Åh ...” siger far og spytter et par klistrede dråber ud over rattet. “Ja ja, de varer jo aldrig for evigt, vel?”

Jeg opgiver den fuldstændig indholdsløse samtale og vender opmærksomheden udad igen. Én ting er at tage på roadtrip i stedet for at flyve, men vi skal ikke engang til et luksusresort på stranden, som Sachikos forældre tager hende med til. Eller på en fed storbyferie, som William og Monika. Vi skal på fucking *camping* midt ude i ingenting, hvor vi kan være sammen om at kede os til døde ved at kigge på latterlige planter og komme i kontakt med naturen. Eller *jeg* kan, for Benjamin synes selvfølgelig, at alt, hvad far laver, er totalt fedt. Nørdeklubben, hele vejen igennem.

Fuck mig da i røven!

Udenfor glider landskabet forbi. Minutterne snekler sig afsted i timevis. Til bilens højre side strækker sletterne sig ud mod horisonten, hvor de gyldne og grønne farver endelig forsvinder op i mørke bjerge. Da vi tøffer forbi et gammelt vandtårn, lægger jeg hovedet til siden og forsøger at fange toppen et sted.

Hvad sker der lige for dét? Vi har faktisk indlagt vand i verden!

De lange siv afløses af tykke majsplanter, hvis blade slår mod hinanden i den lette vind. Med et suk kigger jeg ned på telefonen i skødet.

Den lille prik bevæger sig ikke længere. Forsøgsvis zoomer jeg ud og ind, men uden held. Så genstarter jeg appen, men uden

bedre resultat. Til sidst prøver jeg at slukke telefonen og genstarte den helt. Den er kun et halvt år gammel. Den har bare at virke ordentligt. Skærmen vækkes til live, og jeg tjekker signalet i toppen.

“Wow,” udånder Benjamin bagfra og får mig til at kigge op.

Bjerg efter bjerg efter bjerg snor sig om hinanden i klippeformationer. Overalt skifter farverne fra gyldent neg til skov. Følger den snoede vejs uendelighed.

Hvis ikke det var, fordi jeg vidste, vi skal være herude i fjorten dage, ville det måske være meget flot med den nedadgående sol, der bader det hele i et gyldent skær.

Jeg rynker brynene. Kigger på uret. Den er kun lidt i syv.

Solen burde slet ikke gå ned nu. Det er alt for tidligt.

“Jeg har kun én streg,” siger jeg og holder forsøgsvis telefonen lidt ud ad sidevinduet, men uden resultat. Den lille streg melder om en deprimerende nedgang i tilgængelighed og civilisation.

“Pyt,” siger far. “Ferien handler ikke om at være *på linjen* hele tiden, men om at opleve verden sammen.”

Jeg ruller med øjnene og gider ikke besvære mig med at forklare ham udtrykket *online* – igen.

Måske hvis jeg holder telefonen lidt længere ud?

“Amber! Ind i bilen, tak. Vi skal ikke have nogen ulykker.”

“Hvad skulle der lige kunne ske?” protesterer jeg. “Du kører så langsomt, at mosset overhaler os på klippevæggen!”

Svaret giver et grynt fra bagsædet, som far lader til at overhøre.

“Desuden,” siger jeg, “uden signal har vi ingen GPS, og så aner vi ikke, hvor vi er.” Jeg ruller vinduet lidt op, men lader det stå på klem.

“Vrøvl!” siger far og peger ud ad sidevinduet, hvor sletten langsomt bliver til skov. “Kan du se træerne dér? De stod der også, dengang min far, bedstefar og jeg tog denne tur. Vi er lige præcis, hvor vi skal være.”

“Virkelig far? Lige præcis de træer stod også lige præcis dér? Det kan du simpelthen huske?”

“Din gamle far husker skam mange ting. Den her rute er fantastisk. Tag nu og få en oplevelse ud af det, skattepige.”

“Right.” Jeg skærer en grimasse. “Som om det her er en oplevelse. En oplevelse skal være sej, far. Noget, man gider fortælle om. Som kridhvide sandstrande med kokosnøddedriks serveret af lækre fyre. Klubber med blinkende neonfarver og folk, der rent faktisk har det *sjovt*.”

“Amber ...” siger far blødt og følger vejens bløde kurver.

“Nej!” afbryder jeg og ruller vinduet lidt mere op for vinden. “Det her er fucking latterligt! Du er latterlig! Hele den her tur er latterlig! Hvorfor kan jeg ikke bare besøge mor?”

“Det har vi snakket om, skat ...”

“Nej!” bider jeg. “Du har snakket. Hvorfor skal jeg med på en latterlig taberferie, bare fordi dig og mor ikke kan enes?”

“Mor er stadig ved at finde en lejlighed,” bidrager Benjamin stille fra bagsædet. Jeg kaster et surt blik om på ham. Den lille enhjørning i hans hånd bliver mast lidt kraftigere nu.

“Og hvad så?” bider jeg. “Jeg kunne hjælpe. Jeg kunne rent faktisk opleve noget, hvis ikke det var for far og hans evindelige *mor skal have noget plads og hun ringer, når hun er klar*. Men i stedet for at nyde livet med mor hænger jeg nu på jer to og jeres latterlige hobby. Som om nogen interesserer sig en skid for naturen, og hvad I måtte finde i den! Naturen er fucking ligegyldig, præcis ligesom den her ferie!” Jeg lægger armene over kors og stirrer ud af vinduet.

Fucking familieferie mig i røven!

“Amber, nu syn...” Længere når far ikke. Et højt drøn flår kølerhjelmene op med et smæld, og far træder på bremsen. Den hvinene lyd af gummi mod asfalt skærer gennem ruderne. Det rødblonde hår hvirvler om ansigtet på mig. Med begge håndflader

tager jeg fra, inden jeg hamrer hovedet ind i instrumentbrættet.

Hjertet galoperer i brystet på mig, banker op gennem halsen. Med et gisp stryger jeg håret væk fra ansigtet og stirrer ud på oversiden af kølerhjelen, der nu er slået op mod forruden. Mørkegrå røg bølger ud fra begge sider og omgiver bilen. En dunst af brændt gummi siver ind ad den smalle åbning mellem rude og karm.

“Er alle okay?” gisper far og læner nakken mod sædet. “Benjamin?”

“Jeg er okay,” lyder det forpustet. “Jeg tabte bare Lucky.”

“Vi graver din enhjørning frem om lidt. Den er sikkert bare røget ind under Ambers sæde,” siger far og kaster et blik bagud for at forvise sig om, at Benjamin taler sandt. “Amber? Er du okay?”

Jeg nikker.

“Hvad skete der?” spørger jeg og forsøger at kigge uden om kølerhjelen.

“Ingen anelse,” mumler far og tjekker de lysende målere og signaler på instrumentbrættet. “Alt burde være i orden.” Næsten automatisk rækker han frem og drejer nøglen, så motoren slukkes, og alle de grønne lys forsvinder. Så stiger han ud af bilen.

“Vent her,” siger han, inden døren smækker. Så selvfølgelig kigger jeg bagud på Benjamin, inden jeg åbner døren i passagersiden. Vejen hælder lidt, og jeg må holde igen, for at den hvide dør ikke banker ind i klippevæggen til højre for os. Længere oppe ad klipperne tårner træerne sig yderligere op mod himlen. Det er, som om de lysegrå sten bliver mørkere og mørkere. Jeg kigger rundt, og faktisk virker det, som om alt bliver mørkere. En iskold rislen løber ned ad ryggen på mig.

“Far?” hvisker jeg. Glemte vores skænderi og den konstante diskussion om mor.

“Jeg ved det ikke, skattepige,” siger han og stryger sig over panden. Stirrer ned i motoren, hvorfra røgen stadig vælter op, dog

mindre tyk og mindre mørk end før. “Jeg forstår det ikke, jeg fik den tjekket i sidste uge. Sådan noget varer selvfølgelig aldrig for evigt, men skulle da gerne klare mere end en uge.” Han vifter lidt røg til side, der straks afløses af mere røg. Nu, hvor motoren er slukket, er bilen stille.

Jeg kigger op fra motorrummet.

Det er ikke kun bilen, der er stille. Det er ... alt. Her er ikke en lyd at høre, bortset fra fars åndedræt og mit eget bankende hjerte, der tordner i ørene på mig.

“Far?” hvisker jeg og kryber lidt nærmere. Ikke fordi jeg er bange. Det er jeg alt for gammel til. Du kommer jo ikke længere listende ind til dine forældre midt om natten, når du er sektsten år. Der dealer du med dit eget lort. Men her er seriøst creepy.

“Bare rolig, skattepige.” Far kigger op fra køleren og smiler til mig. Men det er et af de der stramme smil, han begyndte at bruge, den aften mors blomstrede weekendtaske stod i entreen. Det når ikke helt op til øjnene. Det gør det aldrig. Ikke længere.

“Nu lader vi lige motoren køle af, og så fortsætter vi,” siger han og giver min skulder et klem. En bevægelse, jeg ved skal gøre op for det manglende glimt i de brune øjne. “Vent og se, lige om lidt er vi flyvende igen. Lad os finde en sodavand at forsøde ventetiden med, ikke?”

Jeg følger efter far om til bagagerummet. I den ene side fylder to vandrerygsække og en sportstaske. I den anden står to kølebokse fyldt til randen med sodavand og vand og to papkasser læsset med snacks, brød og frugt. Inde bag fars sæde står endnu en pose med dåsevarer, kiks og pulverblandinger.

“Det sædvanlige?” spørger han retorisk og rækker mig en kold cola med kondensdråber. Så finder han Benjamins sportsvand, der siges at være med lime, men aldrig har smagt af nogen form for citrusfrugt.

Inde i bilen sætter far en podcast på, dén med ham den creepy

dude, der snakker om overnaturlige begivenheder gennem tiden. *Weirdo*. Men jeg siger ikke noget. Stirrer bare ud ad vinduet, på det tiltagende mørke, der kryber tættere og tættere på. Snart kan jeg ikke længere se toppen af klippevæggen eller vejens sving længere fremme.

Jeg vender mig og stirrer ud ad bagruden. Der er lige så mørkt bag os. Ikke et eneste tegn på liv. Som om vi holder midt i tomheden.

“Nå, lad os så se,” afgør far og slukker for anlægget, da afsnittet er færdig. Jeg har været så optaget af mine tanker, at jeg ikke aner, hvad der skete med kvinderne på den der ø, hvor de boede med nogle børn og en mand – tror jeg, det var.

Der lyder en rumlende hosten, da far drejer nøglen. Han slukker og prøver igen. Forlygterne vækkes til live, og et koldt, gult lys oplyser vejen foran bilen. Men den tørre hosten fra motoren standser aldrig. Den dør med et lidende suk, og lyset slukkes.

“Hmmm.” Far sidder lidt. Så prøver han tredje gang. Bilen lyder som en patient med astmatisk bronkitis. Jeg fumler telefonen frem fra lommen. Skærmen lyser mørket op, men linjen i toppen er forræderisk tom for alt tegn på liv og mulighed for kontakt.

“Hvad siger den?” spørger far og er for en sjælden gangs skyld interesseret i min telefons tilstand.

“Ingenting,” siger jeg og sænker den. Forsøgsvis prøver jeg taste nummeret til alarmcentralen, men den ringer ikke engang op. Den går bare ud med det samme. *Opkald ikke muligt*, meddeler skærmen.

“Absolut ingenting,” uddyber jeg, da telefonen går til lukket skærm, og det eneste, der er tilbage, er billedet af mig og mor, taget sidste sommer. Det var, et par uger før weekendtasken stod pakket i gangen, og fars smil blev strammere. Før Benji begyndte at sove mere og mere inde på min sofa og mindre og mindre hos sig selv.

“Benjamin?” spørger far.

“Det samme,” lyder det bagfra, og Benjamins gamle telefon med det skriggrønne cover bliver stukket op til os andre. Jeg kigger på den. Han har ret. Og han har kun ni procent batteri tilbage.

“Min dutter heller ikke,” meddeler far og fjerner sin egen tudsegamle klaptелефон fra øret. “Intet overhovedet.”

Mørket udefra og telefonernes tilstand gør mig så urolig, at jeg helt glemmer at gøre grin med hans oldnordiske mobil. *Men den virker jo stadig*, er hans motto, når han forsigtigt klapper den sammen og giver den et ekstra lille klap på den grå front.

Er det bare mig, eller er her ikke blevet mørkere den sidste halve time?

Jeg tjekker uret på min mobil. Den er ikke engang otte. Og det er midt på sommeren.

Hvad sker der lige for naturen herude?

“Okay,” siger far og trommer fast på rattet med én hånd. “Okay,” gentager han. “Nu tager vi det roligt. Det er jo ikke verdens undergang. Vi tager vores tasker, og så fortsætter vi til fods.”

“Hvor lang tid?” kan jeg ikke lade være med at bide af ham. “Til det bliver morgen? Vi er midt ude i ingenting!”

“Far ved, hvor vi er,” indvender Benjamin. “Det sagde han selv.”

“Hrm?” mumler far. “Ja ... Ja, lige præcis. Og nu skal I se, uheld varer jo aldrig for evigt, vel? Lad os få tændt lyset, så vi kan finde os selv, og så tager vi taskerne og trasker afsted. Vi har også godt af lidt motion. Se det som opvarmning, ligesom på dit løbehold. Ikke, skattepige?”

Denne gang kigger han på mig med et mørkt blik, der tigger mig om at bevare fatningen. Ikke gøre Benjamin urolig. Men det er svært, for i fars mørkebrune øjne spejles angsten i mine egne gyldne.

Jeg synker en klump. Så nikker jeg fast.

“Okay,” hvisker jeg og forsøger at synke den kampesten, der har taget plads i min hals.

“Godt.” Far drejer nøglen for fjerde gang. Jeg gemmer telefonen mellem lårene og famler efter min bæltetaske og opladeren, der er smidt på gulvet et sted sammen med slikpapir og en tom vandflaske.

“Lad os huske nøgler, telefoner og andre vigtige ...” lyder fars stemme, og adspredt kaster jeg et blik op. Stivner. Fars stemme forsvinder. Skriget baner sig vej op gennem halsen. Det kommer aldrig helt ud, men er alligevel nok til, at det fylder bilens kabine med isende rædsel. Jeg tør end ikke blinke. I stedet stirrer jeg direkte ind i et par lysende grønne øjne.

Fars hænder flager op. Rammer nøglerne. Bilen går ud med et hvæs, og alt bliver mørkt. Skikkelsen derude bliver atter usynlig, og de grønne pletter forsvinder, opsluges i mørket og tomheden.

“Hvad? Hvad er der?”

På bagsædet sidder Benjamin med store øjne. Det hårde plastiklegetøj er knuget ind mod brystet. Enhjørningen er stadig ikke at se nogle steder.

“Jeg ...” hvæser jeg og stirrer ud af forruden. “Jeg ...” Jeg blinker. Der er helt mørkt derude. Ingenting at se. Og hvis ikke jeg kan se det, er det der heller ikke. Ikke sådan rigtigt, i hvert fald.

Men er det bedre eller værre end levende skygger med grønne øjne?

“Jeg ... Jeg tror, jeg så noget,” mumler jeg og stirrer lige frem for mig. Fumler nervøst med telefonen i mit skød. Jeg *sværger*, der var noget derude. Jeg ved bare ikke *hvad*. Det var som om ...

“Et dyr?” spørger far og kigger ud.

Jeg ryster på hovedet.

“Nej, det var ...” Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det. Det lyder tosset. Det *er* tosset. Men det var helt klart ikke et dyr. Ikke et menneske. Det var ... Ja, hvad i alverden var det?

“Det var nok bare en hjort,” beroliger far mig og giver mit knæ et klem. “Eller en los af en art. Dem er der mange af her på egnen. Men de gør ikke noget. Og den er uden tvivl langt væk nu, efter vi forstyrrede den. Ikke?”

“De fleste vilde dyr interesserer sig faktisk ikke for mennesker,” bemærker Benjamin fra bagsædet. “Det er derfor, folk kun kommer til skade, hvis de forstyrrer dem. Vi er ikke interessante nok.”

“Og alligevel er vi deres største trussel,” siger far og er et kort øjeblik tilbage i sin profession. Er der noget, far kan snakke længe om, er det naturen og alt, der er i den. Han drejer nøglen igen, og et øjeblik holder jeg vejret, mens det gule lys rammer kørebanen. Jeg stirrer ud. Der er intet at se. Forsigtigt scanner jeg begge sider af vejen. Stadig intet.

Far har ret. Selvfølgelig var det bare et dyr. Eller et træ. Eller min fantasi. Det var i hvert fald *ikke* en flere meter høj skikkelse, hvis grønne øjne stirrede direkte på mig oppe fra trækronerne.